

STVOŘENÁ

Nicol Keith

18+

Stvořená

Nicol Keithe

Brno, 2026

Nakladatelství © SOLIS, 2024

Vydalo v roce 2026 nakladatelství Solis,

Příkop 4, Brno 602 00

web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,

e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz

jako celkově 134. a 1. elektronickou publikaci
v edici SOLIS, první elektronické vydání.

Autor © Nicol Keith

Obálka a grafika © JPolc

Redakce a korekce: Anna Bílá, Jana Beranová,

Tomáš Rejc, Lucie Zubalíková,

Stylistika a kontrola: Monika Kurucová, Kristýna Tichá

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN

978-80-88525-15-8 epub

978-80-88525-14-1 PDF

Anotace:

Před několika lety mi sebrala všechno, na čem mi záleželo. Předhodila mě zvířeti, připravila mě o nevinnost, naději, víru a nechala mě zkrvavenou a zničenou uprostřed ničeho. Jenže já jsem přežila.

Stvořená z hrůzného činu a cizí krutosti si jdu pro svou pomstu a nezastavím se, dokud ti, kteří jsou zodpovědní za moji zkázu, nebudou trpět.

Uprostřed chaosu, který rozpoutám, mi do cesty vstoupí muž s karamelovými očima. Dokáže ve mně probudit kapku naděje, nebo je jedním z těch, kteří poznají můj hněv?

Varování

Pečlivě prosím zvažte přečtení mé knihy. Není vhodná pro slabé povahy a citlivé jedince. Pamatujte, že cílem nás, spisovatelů, není ublížit vám těžkými tématy, ale přinášet radost z příběhů. Varování jsou určena pro vás, chraňte tedy své duševní zdraví a mějte na paměti, že tato kniha obsahuje scény, které není radno podceňovat.

Témata, na která můžete narazit:

- Únos
- Psychické i fyzické týrání
- Explicitní sexuální scény včetně drsného zacházení, sexuálních orgií a detailních popisů
- Sex bez souhlasu, znásilnění
- Vraždy
- Znepokojující scény
- Scény vyvolávající svíravé pocity
- Popisy mučení dávnými praktikami
- A jiné

Pokud vás ani tentokrát výše uvedený seznam neodradil, zvů vás do svého příběhu. Dovolte mi i tentokrát poděkovat za přízeň, kterou mým knihám věnujete. Vaše ohlasy jsou pro mě tím nejdůležitějším. Jako vždy jsem tu pro vás na profilu IG jako nicol_keithe_ autor a hodnocení mi můžete zanechat i na Databázi knih. Díky za vás, čtenáři – jste důvodem, proč pokračuji ve psaní.

Veškeré postavy i místa v této knize jsou fiktivní. Jakákoli podobnost s reálným světem nebo skutečnými osobami je zcela náhodná.

Příběh volně navazuje na knihu Bestie a Démon. Ačkoliv ho lze číst zcela samostatně, můžete v něm najít drobné připomínky předchozí knihy a zmínky o některých postavách, či místech.

Playlist

Devil Side – Foxes
Prisoner – Helen Blondel
Bad Side – Jake Daniels
Killer – Valerie Broussard
Carry You Home – Georgia Phantom
Why Don't You Listen – David Allen
Dangerous – Thomas LaRosa
No Angels – Stellar
Cold – Alfie Castley
All My World Is You – Soul's Cry
Secret After Midnight – Wraithlurk

Stvořená

Nicol Keithé

**Prolog
Caitlin***V minulosti*

Něčí ruce mě prudce chytanou a trhnu se mnou dozadu. Leknu se a instinktivně kopnu nohou ve snaze zasáhnout neznámého útočníka. Žádný velký úspěch neslavím, protože stisk nepovolí. Naopak. Nadechnu se a chci začít křičet, než se k tomu však dostanu, zabrání mi v tom tupá rána do zátylku. Ticho, tma... nic.

Probudí mě chlad a bolest hlavy.

Kde to jsem?

Pomalu přemlouvám svoje oči, aby se otevřely a daly mi odpověď na otázky, které mi běží hlavou. Mám příšerný strach. Vím, že je něco špatně a možná mě dělí jen krátké okamžiky od vlastní smrti. Někdo mě unesl. Ale kdo, a hlavně proč? Poslední, na co si vzpomínám, je moje cesta ze školy domů. Byla už tma. Šla jsem tu stejnou trasu předtím snad už tisíckrát a cítila se na ní bezpečně. Z toho pocitu však po dnešku nezbylo nic. Jestli se odsud ještě dostanu, už nikdy po ní nebudu kráčet beze strachu. Dost možná, že už na ni nevstoupím vůbec.

Konečně seberu odvalu a podívám se. Tmavá místnost, ve které není vůbec nic, až na malé okno ve zdi, kterým prosvítá skromné světlo vyzařované měsícem, mi způsobí šok. Na rukou mám pouta a na

sobě jenom halenku a kratásky. Ležím na holé zemi, která mě studí a propadám panice. Z očí se mi spustí slzy, a aniž bych nad tím přemýšlela, začnu křičet.

Skřípot těžkých kovových dveří mě přiměje odplazit se rychle do kouta. Jako kdyby mi snad mohl přinést bezpečí. Taková blbost. Třes mého těla nabere na intenzitě, stejně jako hlasité vzlyky, co se mi derou z hrudi.

„Proč jsem tady?“ zeptám se, aniž bych zvedla hlavu a pohlédla do tváře svého únosce. Třeba mě nechá naživu, když se nepodívám.

„Co ode mě chcete?“ pokračuji v otázkách dál, když nepřichází žádná odpověď.

„Prosím, pusťte mě! Nikomu nic neprozradím, přísahám,“ začnu škemrat.

„Tak řekněte, sakra, něco,“ rozkřičím se zoufale.

Kroky, které se blíží mým směrem, jsou hroživou předpovědí událostí, jež budou následovat. Jejich zvuk se mi zaryje do uší a vytvoří v mé hlavě nesmazatelné stopy. Uslyším je tam už navždy. Ačkoliv... možná to nebude trvat tak dlouho, než mě smrt z tohoto pekla vysvobodí.

„Prosím, prosím,“ stihnu vyslovit ještě předtím, než se mi do krku zabodne jehla a neznámá látka mě odnese do milosrdného spánku.

Bezmocně cukám okovy, které poutají mé ruce ke zdi, abych se osvobodila. Přes oči mě tíží páska a hlasy, které zaslechnu za sebou, mě k smrti děsí. Šok, který mě čekal po probuzení, byl tak velký, že jsem se několik dlouhých chvil nezmohla vůbec na nic. Oslepená, svázaná a vydaná na milost někomu, jehož jméno ani tvář jsem neznala, byl pocit, který jsem nikdy nechtěla zažít. Jen co zrůda pochopí, že nespím, donutí mě zvednout se na kolena.

Pozice ‚kočky‘, při níž jsem byla předkloněná se zadkem vystrčeným do vzduchu, mi není příjemná.

„Roztrhni jí halenku, broučku,“ uslyším za sebou. Strach projede každou mojí buňkou.

Ne, prosím, tohle ne!

Neznámé ruce mě obnaží. Na moje záda nemilosrdně zaútočí chlad, ale je to nic proti tomu, co bude následovat. První rána bičem mi protne kůži. Nesnesitelná bolest mnou projede jako šíp. Z očí se mi spustí vodopády slz.

Teď slyším jeho zrychlený dech, zatímco ten můj se úží. Bezmocně lapám po vzduchu a přeji si zemřít.

„Prosím,“ zašeptám do ticha.

„O co prosíš, maličká?“ zeptá se mě.

„Prosím, nedělej mi to,“ žebraám z posledních sil.

Jenže on se mnou nemá žádné slitování. Stáhne mi krat'asy a jedním tahem roztrhne moje kalhotky.

Takhle přece nemůžu prožít svoje poprvé! probleskne mi hlavou.

Jenže netvora nic z toho nezajímá. Jeho odporný penis se přiblíží k mému klínu. K místu, kterého se ještě nikdy nikdo před ním nedotkl.

„Prosím neeeee,“ pokusím se zvrátit nevyhnutelné. Jenže on ho do mě zasune. Když narazí na odpor, prudce vydechne. Jeho penis uvnitř mě ještě víc ztvdne a zacuká. Přirazí razantněji a překážka pod jeho tlakem povolí. Příšerně to pálí, řeže. Jeho velikost mě trhá na kusy. Chci, aby přestal. Nebo chci teď hned umřít. Stejně můj život už nikdy nebude stejný. Znásilnil mě, sebral mi moji nevinnost. Sebral mi úplně všechno.

Přiráží a přiráží, zatímco já už jen bezvládně visím za připoutané ruce a hlavu nechám klesnout níž směrem k zemi. Ta chvíle, než zařve a moje tělo zaplaví teplo vycházející z jeho přirození, je nekonečná. Zhroutí se na moje zbičovaná záda a oddechuje. Když ho ze mě konečně vyndá, olízne mi rozdrásanou kůži na lopatce. Ochutná moji krev. Otřesu se odporem.

Za tohle mi zaplatíš, přísahám. A jestli tady a teď chcípnu, postarám se o to, abys nedošel klidu ani ty, sráči!

„Tak pojď, holčičko, však se nic nestalo. Můj chlapeček se už potřeboval stát opravdovým mužem,“ ozve se nade mnou. Současně s tím mě zrůda, která mě sem přitáhla, osvobodí z pout. Překvapí mě, že se jedná o ženu. Jaká žena tohle udělá ženě? Co je to za hnusnou kreaturu? Paží si otru zpoceně čelo a současně s tím se mi z očí trochu

stáhne pásku. Podívám se na ni. Na tu, která zničila můj život. Na sobě má jenom lehký rozepnutý župánek, pod kterým je nahá. Mírně povislá prsa naznačují, že už určitě překročila věk třiceti let, možná i víc. Ve tváři se jí zračí první vrásky. Trochu kulatý obličej, vlasy jako uhel a v očích nefalšované zlo. Piha na tváři by dodávala punc jejímu vzezření pravé čarodějnice, kdyby ji měla kousek blíž nosu.

Nevšimla si, že si ji prohlížím. Je příliš zaměstnaná tím, aby uklidila věci, které na mě použili a nevnímá svoje okolí. Pomalu se zvednu do sedu. Zádá mám v jednom ohni a mezi nohama mi zběsile tepe. Znovu se ořu o paži, abych pásku dostala zpátky na oči a neprozradila tak, že teď znám její tvář. Tvář ženy z pekla. Kdo byl on netuším, ale přísahám, že jednou na to přijdu.

„Á, zdá se, že jsi se už sebrala, tak pojď, je čas jít,“ promluví na mě.

„Chci jít domů, zašeptám.“

„Uvidíme, co s tebou udělám. Ještě jsem se nerozhodla,“ zničí moje naděje v jediné krátké větě. Přes hlavu mi natáhne nové tričko, přesvědčí se, že pásku na očích sedí, jak má, ruce mi sváže lanem a na nohy mi obleče kalhoty. Nebráním se. Roztrhané cáry mého oblečení skončí nejspíš na podlaze mého dočasného vězení. Ať shoří i s tímhle místem!

Strká mě před sebou chodbou, jako kdybych byla hadrová panenka. Zvuk otevírání dveří – nejspíše vstupních – téměř nepostřehnu. O tom, že jsem z domu venku, mě přesvědčí až čerstvý vzduch, který na mě zaútočí. Ačkoliv přes den bylo teplo, noci už nejsou tak příjemné, jak by se mohlo zdát. Je mi to jedno. Chci odsud jenom pryč. Nic víc si nepřeju.

Bezpečně poznám zvuk otevírání auta. O vteřinu později už mě pohodí na zadní sedadlo jako pytel brambor, nastoupí také a v rychlosti nastartuje. Netuším, kam jedeme, ani jak dlouho to trvá, ale zdá se mi to nekonečné. Nemluvim, nepláču, předstírám, že tu vůbec nejsem. Když konečně zastaví a vytáhne mě ven, dopadnu na tvrdou zem. Kopanec do žeber, který mi ta čubka uštedří, mě zaskočí, protože ho nečekám.

„Měla bys být vděčná, že tě šukal můj chlapeček,“ oznámí mi těsně předtím, než mě uderí do obličeje. „Je to výsada, které se jen tak nějaké nedostane,“ pokračuje ve svém monologu.

„Já jsem se o to neprosila,“ zařvu směrem, kterým tuším, že stojí.

„Pamatuj si, ty jedna malá špindíro, že už nikdy v sobě nebudeš mít nic lepšího než jeho péro. Už nikdy ho ze sebe nesmyješ. Bude s tebou pořád jako tichý stín, půlnoční přízrak, přišera, která povstává za noci a přes den se ukrývá v temnotách. Už nikdy nebudeš žít jako dřív.“

Následující rána je mojí poslední. Propadnu se a její slova mi přesto dál v hlavě visí jako tupá ozvěna odrážející se od skal. Tady někde jsem zemřela. Pohozená uprostřed ničeho, s tělem pokrytým ranami a duší potřísněnou krví mé nevinnosti.

A zrodila se stvůra! Za noci pohřbená, rukou netvora pokřtěná...

Kapitola první Caitlin

Současnost

Nesnáším tenhle ranní shon. Město žije svým životem a davy lidí jsou jako tepny kolující jeho pomyslným tělem. Jednotlivé tváře kolem mě procházejí, aniž by mi utkvěly v paměti. Vyhýbám se jim zcela automaticky. Zvuk trubení, tříštění skla a skřípění plechů mě donutí otočit se za sebe, a přesně v tu chvíli ucítím tvrdý náraz. Kelímek s černým čajem, který držím v ruce, se mi stane osudným, když tekutina vystřelí směrem vzhůru a dopadne na moji ruku. Okamžitě ho upustím a bolestivě zaskučím.

„Proboha, jste v pořádku?“ ozve se nade mnou.

Zvednu zrak a zakotvím na karamelových očích muže, který do mě vrazil.

„Já asi ano, ale...“ nedokončím větu. Místo toho se otočím a rozběhnu se směrem k nehodě, která se kousek od nás stala. Nářek ozývající se z jednoho z vozů mi způsobí husí kůži.

„Vydržte, pomoc už je na cestě,“ ujistím mladého muže. Vytáhnu z kabelky mobil a volám záchrannou službu. To už se ale vedle mě objeví i on.

„Běžte k druhému autu,“ zaúkoluju ho, zatímco do telefonu popisuji situaci a žádám o pomoc. Okamžitě mě poslechne. Dav lidí, který se kolem mě vytvoří, téměř nevnímám. Mobil přepnutý na hlasitý odposlech položím vedle sebe a snažím se pomoci muži v autě podle instrukcí, které mi podává někdo na druhé straně linky. Jeho krev je všude. Vypadá zbídačeně. Ruka mu bezvládně visí a pás, jenž se mu při nárazu zaryl do těla, mu na krku způsobil nepěknou řeznou ránu. „Sakra, sakra,“ zanedávám, když začne upadat do bezvědomí. Popleskám ho po tváři, ale nereaguje.

„Nedýchá,“ zařvu nahlas.

„Zachovejte klid, vedete si skvěle,“ utěšuje mě hlas z telefonu. „Zvládnete ho vytáhnout z vozu?“

„Myslím, že ano,“ ujistím ho.

Kurva, doufám, že nemá něco s páteří, pomyslím si, když se ho snažím opatrně dostat ven a položit ho na zem. Bohužel ale nemám jinou možnost než to risknout.

„Musíte zahájit resuscitaci, ano? Položte ruce na střed hrudníku a stlačujte rytmem sto až sto dvacet stlačení za minutu do hloubky pět až šest centimetrů. Hlavně nepřestávejte, ano? Masírujte, dokud nepři- jede záchranná služba, nebo se neprobudí.

„Jo, rozumím,“ potvrdím a dám se do toho. Snažím se používat sílu. Nedbám na to, jestli mu zlomím žebra, chci prostě jenom, kurva, aby dýchal. Pot ze mě leje, po chvíli jsem vyčerpaná, ale nepřestávám. Skoro necítím ruce, ale tělem mi koluje takový adrenalin, že nedokážu zpomalit.

„Ukažte, vystřídám vás,“ odstrčí mě muž s karamelovýma očima. „V druhém autě jsou v pořádku, nebojte se,“ uklidní mě.

„Fajn,“ vydechnu vyčerpaně a sesunu se na silnici vedle zraněného muže. „Zůstanu tady, kdybyste mě ještě potřeboval,“ oznámím svému pomocníkovi. Kývne mi na souhlas, přičemž nepřestává bojovat o život člověka, který před námi leží.

V dálce konečně zaslechnu sirény přijíždějící záchranky, což mi přinese neskutečný pocit úlevy. Zvednu se, abych zdravotníkům uvolnila cestu, když se přiblíží a jsou připraveni to převzít za nás. Teprve v tu chvíli, kdy se nad ním skloní, mi dojde celá situace. Nechápu, proč jsem se sem rozběhla, ani jak jsem to, kurva, dokázala, ale vážně se to stalo. Prostoupí mnou šok. Dívám se na svoje ruce potřísněné cizí krví a myslím, že začnu hyperventilovat.

„Klid, to bude dobré,“ chytí mě za dlaně muž, kvůli kterému jsem se opařila čajem.

„Budete v pořádku, nebojte. Nádech, výdech, no tak, vidíte, že to jde. Vezmu vás teď na něco teplého, ano?“ nabídne mi, když se začnu uklidňovat.

Nemůžu mluvit, tak jen kývnu, nechám se vzít za ruku a poslušně s ním kráčím do neznáma. Nestihnu se ani cítit nepřijemně, že na mě sahá.

„Jak se jmenujete?“ zeptá se mě, když se usadíme v teple útulné kavárny. Snažím se nevnímat fakt, že naše šaty jsou plné rudých skvrn a působíme tu zcela nepatřičně.

„Caitlin, a vy?“ vydechnu a najdu konečně slova.

„Frederick Jones,“ představí se celým jménem.

„Těší mě, Fredericku, ale myslím, že bych se měla pokusit alespoň trochu se očistit, omluvíte mě na chvíli, prosím?“

„Jistě, toalety jsou tímhle směrem,“ ukáže mi velkoryse.

Vím moc dobře, kudy se k nim jde, ale nedám to na sobě znát. Dávno jsem naučená hledat všechny únikové cesty na každém místě, na kterém se ocitnu. Tady mi štěstěna nahrává vyloženě do karet, protože jsou poblíž východu, který je ale zrakům návštěvníků kavárny skryt za stěnou pokrytou dekoračním mechem. Ráda bych zůstala a pokochala se, protože je opravdu nádherná, ale tlačí mě čas. Nepozorovaně projdu dveřmi a ostrým krokem se vydám pryč od tohoto místa, muže i nebezpečí, kterému bych se mohla vystavit, kdybych tu zůstala.

Zvuk klaksonu, který mě upozorní, že jsem vstoupila do silnice, aniž bych se rozhlédla, mě probere z chmurných myšlenek. Zvednu ruku, abych se omluvila a přijmu nadávky, které řidiči odezírám přes čelní sklo ze rtů.

Se neposer, frajere.

Dnešní den nemohl odstartovat hůř. Z protější ulice hodím poslední pohled k místu, kde jsem zanechala onoho muže. Škoda, byl milý a hezký, ale já se pro něj nenarodila. Já jsem se nenarodila pro nikoho. Já jsem byla před několika lety Stvořená.

Kapitola druhá

Caitlin

Celý den byl k nepřežití. Přisahám, že kdybych uměla přetočit čas, okamžitě bych to udělala. Čarodějnou mocí však neoplývám, protože kdyby ano, rozhodně bych nežila tenhle dvojitý život. Ve chvíli, kdy vkročím do klubu, spadne mi z obličeje maska celkem vlídné ženy a proměním se ,v tu druhou‘, kterou v sobě ukrývám. Pocítím neskutečnou úlevu. Do očí se mi vrátí lesk a mé kroky nabydou na sebedůvěře.

„Cait,“ vítá mě za barem Matthew.

„Matty,“ odpovím mu ve stejném duchu. „Jak to dnes jde?“

„Jako každý večer. Rozhlédni se. Máme tu pořádnou nálož kravatáků. A máme nový přírůstek, je úchvatný, počkej, až ho uvidíš.“

„Je na ženy, nebo na muže?“ zeptám se bez valného zájmu.

„Bohužel na ženy,“ vzdychne tak nešťastně, až mám chuť vyprsknout smíchy. Pochopitelně to ale neudělám. Neplýtvám s ním. Je pro mě nedostatkovým zbožím.

„Tak to jsem zvědavá, která ho vyfasuje.“

„Dneska mě asi poprvé mrzí, že nemám kundu, Cait. Přisahám, že bych ho nechal obrousit mě jak parkety v Rivoli Ballroom.“

„Proboha, Matty, nemůžu uvěřit, že vůbec tenhle taneční sál znáš,“ prohodím pobaveně. „Každopádně, úplně málo parket v něm není, takže by tě, hádám, brousil docela dlouho.“

„Čím dýl, tím líp, drahousku.“

„Fajn, fajn,“ vzdám se. „Musím se jít připravit. Později mi ho ukážeš,“ mrknu na něj.

Než odkráčím k šatnám, pošle mi po baru můj oblíbený welcome drink na zahřátí a přidá vzdušnou pusu. Oplatím mu stejnou mincí. Za dveřmi mého *království*, jak tomuhle kamrlíku vznešeně přezdívám, ze sebe stáhnou kancelářské oblečení, proběhnu sprchou a navleču se do rudého korzetu. Grace, moje kolegyně, mi ho ochotně zašněruje a přidá přátelské poplácání po rameni.

„Jak to dneska šlo, Cait?“ zeptá se.

„Znáš to. Ráno stálo úplně za hovno a ve stejném duchu se nesl celý den. Šéfa v kanclu bych vynesla v zubech, kdyby to šlo. Je to ultra kretén první kategorie. Unavuje mě, jak musím být pořád ve střehu. Před ním, před celým světem, před sebou samotnou,“ postěžuju si.

„Ale no tak, snad nebude hned tak zle, holka?“ snaží se mě uklidnit.

„Možná ještě hůř. Věř mi, jednou se mu pomstím. Ještě bude žadonit, aby mě už nikdy nemusel potkat.“

„Hotová Cruella,“ uchechtne se mi.

„To si piš! Ještě ve vymakanější verzi,“ ujistím ji o svých kvalitách.

Zasednu ke stolku a začnu se líčit. Trochu mě tlačí čas. Volím večerní make-up, výrazné stíny, tlusté oční linky a podtrhnu to tvářenkou. Silná vrstva řasenky dodá mým očím punc zlé ženy. Kdo ví? Možná, že bych dokázala někomu vypíchnout oči. Třeba Michelle, která k nám vtrhne jako uragán. Větší kundu aby člověk pohledal, přísahám. Co jí pánbůh přidal na kráse, ubral jí na lidskosti. Takže je to ve zkratce krásná pinda, kterou by průměrný chlap možná šukal, ale v žádném případě by ji nepředstavil kamarádům.

„Máme tu novejš matroš, čubiny,“ zavříská na nás vzrušeně.

„Čubiny? Vážně jsi nám řekla čubiny?“ ujistím se, že jsem se nepřeslechla.

Protočí oči. „Ty s tím naděláš. Nejsi nějaká precitlivělá, Cait?“

Prudce vydechnu a na rameni ucítím Graciin dotek, jak se mě snaží uklidnit.

„Tak poslouchej, ty jedna štetko,“ otočím se na tu krávu, aniž bych dbala na Graciino tiché varování. „Jestli odsud okamžitě nevypadneš, přísahám, že ti urvu hlavu a pověším ji místo reklamního poutače nad klub. Bude tam tak dlouho, dokud ti z ní nezačnou odpadávat cáry masa. A bude mi úplně u prdele, jestli kus tvýho ksichtu skončí někomu na hlavě,“ vyhrožuju jí.

„No, no, aby ses neposrala, krávo,“ vrátí mi úder.

„Vypadni,“ zvednu se ze židle a hodlám ji osobně vyprovodit. Než k ní stihnu dojít, vymázne z místnosti jako cukrář.

„Bože, Grace, jak já ji nenávidím,“ přiznám nahlas.

„Já nechápu, že se pokaždé necháš tak vyprovokovat. Však víš, že to dělá schválně. Prohlásila se královnou klubu a myslí si, že jí to tu patří,“ připomene mi.

„Myslet si může, co chce, ale věř mi, že to budu já, kdo jí tu korunu srazí,“

„Ty, anebo nějaká jiná,“ usměje se vlídně Grace.

„Nakonec je jedno, kdo to bude. Hlavně, že se někdo najde,“ ukončím tuhle naši debatu. Víc času myšlenkami na tu ludru ztrácet nemím. Ručičky hodin se přetočily dopředu. Pomalu bych měla začít pracovat. Klub *Luciferus* svým zaměstnancům prohrašky neodpouští. Když jsem sem před lety přišla, nevěřila jsem, že tohle dokážu. Nakonec se ale ukázalo, že jsem se tu našla. Tlak v mém nitru konečně polevil a já našla způsob, jak čelit svým démonům.

Nasadím si na obličej nezbytnou masku, aby moje identita zůstala v utajení. Z toaletního stolku vezmu lubrikační gel a nešetřím, když si ho nanáším na kundu. Můj korzet je důmyslný. Samozřejmě, že má mezi nohama prořez, abych ji vystavila pěkně na odiv. Jsem tam dole hladce oholená, což drtivou většinu našich klientů rajcuje. Vlasy si spletu do francouzského copu, který připevním pomocí sponek k hlavě a pár pramínků nechám smyslně volně viset k ramenům.

Opustím bezpečí šatny a vejdu do sálu. Pohodlné židle se zeleným polstrováním, umístěné u baru, jsou všechny obsazené. Líbí se mi, jak po celé délce barového pultu září zapálené svícný. Jemné, tlumené světlo, které z nich vychází, mě uklidňuje. Bohaté křišťálové lustry visící ze stropu jsou perfektní ozdobou celého sálu. Na zdech dominuje červená barva spolu se zelenými prvky a nápisem *Luciferus*. Zelenou barvou se pyšní v druhé části sálu i lavice, umístěné do půlkruhu, ke kterým jsou přistavené nízké kulaté stolečky.

Vypadá to tu jako v pekle, chybí jen obrovské kotle plné hříšných duší. Ačkoliv... hříšné duše tu jsou a už za chvíli dostanou svůj trest, pro který si samy přišly. A horko jim určitě bude taky. Dokážeme jim zatopit i bez pohádkových kotlů a polínek.

Za barem se otáčí hned několik zaměstnanců. Matty mi znovu pokyne, aby mi vyjádřil podporu. Vyloudím ze sebe poloúsměv. Dnes je tu obzvlášť narváno. Vidím spoustu známých škrabošek na tvářích

těch, co nás pravidelně navštěvují. Být inkognito je tady pravidlo číslo jedna. Když s nimi ale trávíte čas, bezpečně poznáte, kdo už tu byl a kdo sem zavítal poprvé. Své stálé klienty rozeznáme podle chůze, vůně, postavy, hlasu, charakteristických rysů... Na jménech nezáleží. Všichni tu máme jeden jediný cíl.

A pak ho spatřím. Má široká ramena a dokonalou postavu. Dva horní knoflíky na košili, ležérně rozepnuté, odhalují kousek porostlého hrudníku. Kalhoty v rozkroku má napnuté. Evidentně je vzrušený tím, co tu vidí. Masku d'ábla, kterou má nasazenou, hovoří za vše. Bezpochyby ho vyplivlo samo peklo. Prozatím se drží dál. V ruce sklenku whisky a pozoruje dění v sále. Jeho pohled míří k muži pohodlně usazenému na polstrované lavici. Nohy má rozkročené a nechává se kouřit.

Carys se opravdu snaží, jen co je pravda. Dostává svého klienta do varu, a když se zdá, že jí vyvrcholí přímo do pusy, stiskne mu kruté koule, až legračně vypískne. Její pohled se zatvrdí, zvedne se a vrazí mu facku. To je ale holka šikovná.

Mrknu, co na to nový neznámý. Boule na jeho kalhotách je větší. Ušklíbnu se a pocítím zvrácenou touhu. Naše pohledy se střetnou.

Jen si pro mě pojď, chlapečku. Ukážu ti, zač je toho peklo!

A on skutečně mým směrem vykročí.

„Jste volná?“ zašeptá zastřeným hlasem.

Chytím ho za košili a přitáhnou si ho k sobě blíž. Ruku přitisknu k jeho rozkroku a stisknu. Hm, výbavu má neskutečnou, jen co je pravda. Je tak tvrdý, až mám skoro strach, že se o něj poraním. Začnu pomalu couvat, aniž bych ho pustila, takže je nucený jít tam, kam chci já. Vedu ho k jednomu ze soukromých pokojů. Líbí se mi, jak je poddajný a zcela se podrobuje mojí vůli. Za rohem ho pustím a kráčím dlouhou chodbou. Jsem si jistá, že mě bude následovat.

Otevřu dveře a pokynu mu, aby vešel. Nezaváhá. Měřím si ho tvrdým pohledem, než za námi konečně zabouchnu.

„Myslím, že jsi byl moc, moc zlobivý muž.“

Kapitola třetí

Caitlin

Bože, jak já bych mu nejraději sevřela koule do svěráku. Utáhla bych, ukroutila je a pohodila hladovým psům, co se tu a tam potulují v ulicích Londýna. Můj šéf je parodie na chlapa. Mrňavý skrček s pleší, orlím nosem a prťavýma nožičkama, který se evidentně každé ráno zapomněl podívat do zrcadla a uvědomit si fakt, že jediné, na co může lovit ženský, je kreditní karta a naleštěný fáro, co si pořídil jako kompenzaci za trpasličí penis.

Jenže mě na nic z toho nedostane. Ve chvíli, kdy procházím kolem místa, kde sedí, abych přijala ‚čestné‘ křeslo na téhle ultra nudné poradě, mě plácne po zadku. Před očima se mi zatmí, sevru ruce v pěst a snažím se počítat do desíti. Jenže to, kurva, nepomáhá. Místo toho, abych se jako stupidní koza zachichotala a přešla to mávnutím ruky, otočím se a ubalím mu takovou facku, až se mu pootočí hlava. V místnosti to zašumí překvapením.

Ó, co jsem si to dovolila? Udeřit pana mocného? Tytyty, zlobivá Caitlin.

„Sáhni na mě ještě jednou, ty zkurvysyne, a přísahám, že ti urvu to tintítko, co máš v kalhotách, a narvu ti ho do huby,“ sdělím mu nenávistným hlasem. Vypadá to, že jsem zapomněla, kde se nacházím a jakou masku Caitlin mám právě teď nosit. Jenže já už toho mám dost. Unavuje mě ta věčná přetvářka a hra na hodnou, poslušnou holčičku. Seru na to, seru na všechno. Chci jen, aby ten bastard už nikdy nepoložil svoji hnusnou, tlustou ruku na moje tělo. Nenávidím, když se mě někdo dotýká. Jediný případ, kdy to snesu, je, když...

„Co si to dovoluješ?“ prskne mi do obličeje.

Ani jsem si nevšimla, že vstal a narušil moji osobní zónu. Teď mi zuřivě funí do obličeje, je rudý a otisk mojí dlaně, který mu zdobí tvář, na něm působí směšně.

„Co TY si to dovoluješ, kreaturo?“ nenechám se zastrašit.

Nikdo v místnosti nechápe, co se to se mnou děje. Kde se vzala tahle drzá rozlícená žena?

„Poslouchej mě dobře, trpaslíku. Nikdo, zejména pak ty, se mě nebude dotýkat, aniž bych mu to dovolila. Už nikdy, rozumíš? Nejsem žádná z tvých štetek, který brousíš v bordelu, aby ses ke mně takhle mohl chovat. Je mi z tebe zle! Bez svého bankovního konta bys byl jen nudnej stárnoucí skrček, o kterého by si žádná neotřela ani malíček u nohy,“ vysměju se mu do obličeje.“

„Tady jsi skončila, holčičko. Já ti dám stárnoucího skrčka, až se nebudeš stačit divit. Ty už si nikde neškrtněš, to ti přísahám.“

Rozesměju se nahlas. „Ne, to ty se ještě budeš divit, Fletchere. Rozhodně se dnes nevidíme naposledy, to ti můžu odpřisáhnout,“ slíbím mu a ustoupím z jeho dosahu. Ještě jednou se rozhlédnu po všech, co v zasedací místnosti sedí s pusami dokořán, než se ušklíbnu a důstojně odkráčím.

Nejsem blbá, moc dobře vím, že scéna, kterou jsem předvedla, pro mě znamená konečnou na tomhle místě, ale je mi to jedno. Ruku na srdce, kvůli penězům tuhle práci určitě nemám. Klub mi vydělá dostatečnou sumu, abych přežila, ale byla jsem tu, abych se pokusila vést alespoň trochu normální život. Doufala jsem, že se trochu usadím, pokusím se žít jako obyčejný člověk bez všech těch nočních můr, co mě sužují, ale tenhle skrček mi to poslal.

Držela jsem se dlouho, přísahám. Rozhodně to nebylo poprvé, co se mě dotknul, aniž bych o to stála. Kdyby se mi do rukou dostal v noci, nestačil by se divit, co bych s ním provedla. Můj čas ale ještě přijde. Jen počkej, Fletchere. Ještě jsem ti neřekla poslední slovo.

Když odejít, tak v pompézním stylu. Pomalu přecházím kolem svého stolu a rukou z něj shazuji všechny věci na zem. Škoda, že je tu koberec. Mrzí mě, že nedělám pořádný hluk, ale i tak je ten bordel větší, než jsem původně čekala. Papíry se snáší dolů a dopadají, kam se jim zachce. Stojánek plný tužek smetu co nejdál, aby se propisky rozházely opravdu všude. Moje milované těžítka potěžkám v dlani, políbím ho a opustím místnost.

Procházím chodbou, aniž bych se ohlížela nalevo a napravo. Před Fletcherovou kanceláří se zastavím, pohodím si dvakrát s koulí v ruce, a pak ji vši silou mrštím skrz jeho skleněné dveře.

Užij si procházku po střepech, sráči.

Kapitola čtvrtá

Caitlin

Zdá se, že práce v kanceláři pro mě úplně nebyla. Teplo, celkem luxusní plat, spousta divných lidí, co si myslí, že sežrali všechnu moudrost světa... Možná, že když se chci opravdu dostat do role obyčejných lidí, měla bych mít i obyčejnější práci. Kdo to má vědět? Od té chvíle, kdy mě zrůda uvrhla do sklepa a následně pohodila u cesty zničenou, zkrvavenou a prahnoucí po pomstě, můj život nedává smysl.

Všechno je jen pokus a omyl při snaze najít sama sebe a směr, kterým se mám vydat. Trochu se to zlepšilo, když jsem před lety objevila klub, ale ne o moc. Pořád jsem tápající holčička s roztrhanými kalhotkami, co se mstí po nocích mužům a oni mi za to ještě děkují. Nenávídím je z hloubi své duše. Naprosto zbytečná stvoření.

Podobně to mám i se stárnoucími ženami. Už tisíckrát se mi zdálo, že jsem na ulici zahlédla „JI“, abych pokaždé jenom zklamaně zjistila, že to není ona, a snažila se uklidnit svůj zrychlený dech. Panika. Starší ženy ve mně vyvolávaly paniku.

Je jedno, jak moc jsem se snažila žít a zapomenout, kolik pokusů jsem učinila, abych byla zase normální, protože výsledek byl pokaždé stejný. Nedokázala jsem to.

Seberu ze stolku noviny a nalistuju rubriku s nabídkou práce. Jak už jsem řekla, nepotřebuju ji, klub mi platí královsky, já ale nechci celé dny sedět zavřená mezi zdmi svého bytu a utápět se v černých myšlenkách. Potřebuju fungovat, zaměstnat se, zachovat si zdání běžného života.

Uklízečku zavrhnou rovnou. Na to nemám dostatečnou kuráž. Sotva zvládnou uklidit svůj pidi příbytek. Vlastně to spíš nedokážu. Tu a tam si platím pomocnou sílu, která to tu dá dohromady. Já se omezují výhradně na to, abych po sobě alespoň odnesla do dřezu hrníček a posbírala špinavé punčocháče.

Možná je to jeden z důvodů, proč jsem si nepořídila větší byt, ačkoliv bych na něj s klidem měla. K čemu by mi byl? Jen víc práce, starostí, víc povinností, které mě nebaví.

Rozhlédnu se po malém pokojíku, který je jídelnou, kuchyní a obývacím zároveň. Nepořádek na mě křičí z každého koutu. Ze stolku spadla kniha, kterou jsem se kdysi v záchvatu nějakého pomatení smyslu pořídila s tím, že si ji přečtu, a dosud na to nedošlo. Po zemi se válí množství mých triček na doma, protože trička nejsou punčocháče, abych je uklízela.

Dřez v mrňavé kuchyňce přetéká použitým nádobím a z drobečků po zemi bych si mohla poskládat snídani, a možná by zbylo i kus na oběd. Židle u malého kuchyňského stolu se prohýbá pod nápojem odložených věcí a na gauči se kupí vyprané prádlo vedle toho, co na pračku ještě čeká.

O malé ložnici vedle ani nemluví. Tam vybuchla atomovka. Moje nebohá skříň vyzvracela část obsahu na podlahu a já se ani neobtěžovala s tím, abych věci zandala zpátky. Deky na posteli? Nerovná – je to ztráta času.

Když to ale vezmu kolem a kolem, žiju v tomhle kamrlíku ráda. Zakotvila jsem tu už před lety a zmizet odsud hned tak neplánuju. Neprahnu po muži, nehoním se za bohatstvím, nepotřebuju šperky a luxus. Moji mysl sužují jiná přání. Prahnu po pomstě a neustanu, dokud ji neuskutečním.

Ale zpět k inzerátům. Hledám přece práci. Prodavačka aut, prodavačka v cukrárně, technička větrných turbín (co to proboha je?), učitelka (ale fuj!), recepční – moment, recepční, to je ono. Pokud by se mi podařilo domluvit si jenom denní směny, bylo by to naprosto ideální.

Mrknu na adresu hotelu, a protože sídlí nedaleko, rozhodnu se navštívit ho osobně. Dám se do gala, zavolám si taxík a vyrazím zkusit svoje štěstí. Po cestě ještě SMSkou požádám svoji pomocnici, zda by mi mohla přijít uklidit byt, přelíznou si rty leskem a pomyslně si popřeju hodně štěstí.

Před budovou si prohlédnu okolí. Vypadá to tu moc hezky. Líbí se mi, že se před hotelem nachází pečlivě upravená zahrada. Barevné květiny útočí na moji prohnitou duši a dodávají jí pocit naděje.

Naděje je totiž to, co nás stále drží naživu. Naděje je prvním záchvěvem k dosažení našich cílů. Bez ní nikdy nic nebude skutečně žít.

A tak se nadechnu a jdu psát svoji novou budoucnost.

Kapitola pátá Caitlin

Na recepci jsem popsala důvod své návštěvy, a teď sedím před kanceláří samotného ředitele, který se uvolil vzít mě okamžitě na osobní pohovor. Nepopírám, že trocha štěstí se mi hodí a já tenhle rychlý vývoj událostí vítám.

Čas do příjetí si krátím listováním nudným časopisem o módě a životě celebrit. Jejich problémy na moji hlavu, fakt. Jej, moc mě mrzí, že se slavná zpěvačka rozešla s ještě slavnějším zpěvákem. Ohnul omylem herečku, jaká smůla. Ta mu u toho asi nezpívala „I Love You, Baby“, ale zcela určitě uměla dokonale zahrát orgasmus, že? Každopádně – RIP jejich lásce.

Jsem opravdu ráda, když mě z téhle bulvární sračky vysvobodí sekretářka, aby mě vpustila k pánovi tohoto hotelu. Vděčně se na ni usměju a vpluju ladně do místnosti.

Úsměv mi ale okamžitě zamrzne, když za stolem spatřím Fredericka.

Tohle je, kurva, to největší klišé, jaké vůbec můžete potkat. Oni se střetnou, ona mu uteče, pak se náhodně potkají na místě, kde to ani jeden z nich vůbec nečeká a... a co?

„Caitlin?“

„Fredericku? Já...“ sbírám slova a nemůžu uvěřit tomu, že se mi tohle opravdu děje.

„Přišla jsi žádat o práci, že?“ vysvobodí mě z mého koktání.

„Vlastně, když nad tím teď přemýšlím, myslím, že to není ten nejlepší nápad. Nezlob se,“ řeknu mu a začnu pomalu ustupovat.

„Počkej, já myslím, že aspoň drobné vysvětlení mi dlužíš, nezdá se ti? Proč jsi utekla?“ zeptá se mě.

Zhluboka se nadechnu a kousnu se do rtu.

„Věř mi, nejsem někdo, koho bys chtěl potkat. Nejsem člověk, se kterým bys chtěl jít na kávu, mluvit s ním, poznávat ho blíž. Nejsem nic, o co bys měl stát,“ pokusím se mu vysvětlit své myšlenky.

„Chtěl jsem ti jenom pomoci, uklidnit tě, dopřát ti trochu času, aby ses vzpamatovala ze šoku. Nenechat tě odejít rozrušenou. Měl jsem

o tebe strach. Co jsi jako, sakra, čekala, že s tebou chci dělat? V kavárně, uprostřed bílého dne obklopen stovkami lidí? Co bylo na mém chování tak špatného, že jsi musela zmizet?“

To je správná otázka. Co jsem vlastně čekala? Že mě unese? Znáš silní? Nebo hůř, že se mu zalíbím a pozve mě na rande? Zrovna tahle myšlenka mě asi děsí ze všeho nejvíc, protože tím prvním už jsem si prošla a věděla bych, co mě čeká. V případě vztahu jsem ale zkušenostmi nepolíbená. Nepěstuju je, nechci je, nenávidím je.

„Zpanikařila jsem, omlouvám se. Nevím, co jsem si myslela. Šla jsem prostě na toaletu a najednou jsem utíkala ulicí pryč.“

Pokusí se ke mně přistoupit blíž, ale já bezděky vystrašeně couvnu. Zarazí se ve svém pohybu a jen na mě mlčky zírá. Bojím se, že se v mých očích odráží panika. Umím si poradit se sráčem, ale na první pohled hodný a chápavý muž? To je mystická příšera nastrčená samotným ďáblem, přísahám.

„Caitlin, prosím, já ti neubližím, slibuju. Nic se nestalo. Chápu, že jsi byla v šoku. Co kdyby ses posadila a probrali bychom práci?“

„Já myslím, že bych měla jít. Tohle očividně nebyl dobrý nápad. Ještě jednou se omlouvám,“ pokusím se ze situace utéct.

„Tak jinak, víš co? Tu práci ti dám, chceš ji přece, ne? Nastup, a já ti slibuju, že se k tobě ani nepřiblížím. Tak co, bereš? Prostě ráno přijď, ujmě se tě personál a my dva se maximálně potkáme, ale přísahám, že jinak o mně nebudeš mít ani tušení.“

Chvilí přemýšlím. „Potřebuju jen ranní směny.“

„To není problém. Takže zítra ráno v devět?“

„Zítra ráno v devět, zopakuj a vypadnu odtamtud, než si to stihnu rozmyslet.“

Venku se nadechnu a teprve tehdy se zarazím.

Kdy jsme si, kurva, stihli potýkat? A neměla jsem se třeba ptát na náplň práce? Plat? Na co jsem to vlastně kývla?

Nemám z toho vůbec dobrý pocit, ale tu práci opravdu chci. Jasně, mohla bych objet jiné hotely, ale nechce se mi tím ztrácet čas. Převládá ve mně touha po té troše ‚normálnosti‘, kterou bych měla zažívat. Vstát, jít do běžné práce, koupit si oběd, večeři, vyrazit třeba do kina...“

Kapitola šestá

Caitlin

„Cait, drahoušku.“

„Michelle,“ protočím oči a chci tu děvku minout, aniž bych se s ní dál musela vybavovat.

„Stůj přece chvíli, řekni mi, jaký byl ten nový?“ zeptá se tónem, ze kterého faleš úplně odkapává.

„Jako každý klient?“ opáčím.

„Ale no tak, jaké měl péro?“

„Tak to ti řeknu naprosto přesně. Když jsem s ním skončila, tak bylo fialové,“ uchechtnu se a protáhnu se kolem ní. „A teď, když dovolíš, nemám na tebe čas. Jdi lovit nějakého zoufalce a mně dej pokoj.“

Urazí se, ale je mi to jedno. Kamarádky jsme bývaly kdysi, než mi několikrát bodla nůž do zad. I největší debil by pochopil, že po páté jí nemá sednout na lep.

Proběhnu sprchou, provedu každonoční rituál s gelem, líčením, čeśáním, navlékáním korzetu, a když mi ho Grace ochotně šneruje, tahám z ní zážitky dne.

„Co jsi dneska dělala, Grace?“

„Co by, odpočívala jsem až do oběda, pak jsem si zašla na masáž, na nehty, nakoupila pár drobností a teď jsme tady.“

„Spala jsi do oběda?“ ptám se nevěřicně.

„No ovšem, to jen ty jsi takový blázen, že máš ještě druhou práci. Upřímně, nechápu, proč to děláš? Platí nás přece královsky. Nemusíš si přivydělávat jinde. Dluhy nemáš, tak proč to podstupuješ?“

Pokřím rameny. „Chci žít jako jiní, obyčejní lidé. Je to pro mě důležité.“

„Takhle se za chvíli úplně zničíš. Kdy spíš?“

„Pár hodin mi stačí. Jsem zvyklá, přísahám.“

Nechci jí vykládat, že se mi po nocích spí těžce. Sužují mě stále noční můry, ve kterých se snažím uniknout netvorovi a nikdy se mi to nepodaří. Většinou potřebuji prostě odpaďnout úplným vyčerpáním, abych si alespoň na chvíli mohla odpočinout.

„Jsi blázen,“ sdělí mi něco, co už dávno sama vím.

„Možná ano, ale teď musím jít pracovat. Drž mi pěsti, dnešní noc si extrémně užiju,“ uchechtnu se při myšlence na jeden nevyřízený účet, který si odškrtnu ze svého seznamu.

„Držím všechno, co mám, brouku, tak tfuj, tfuj, tfuj.“

Nasadím si na obličej škrabošku, ze stolku seberu kožený bičík, který mi slouží spíš na okrasu, když se promenáduju barem a jdu na věc.

Dám si záležet na efektním příchodu. Koženým bičíkem přejíždím po zádech mužů sedících na baru. Otáčí ke mně svoje pohledy a se zájmem si mě měří. Na tváři se mi objeví úšklebek.

Dneska ne, pánové, dneska si kráčím pro konkrétní cíl.

Dojdu až dozadu ke koženým lavicím a zapátrám po objektu svého zájmu. Je tady, jak jinak. Dnes je jeho den. Osobně jsme se ještě nikdy nestřetli, protože jsem si nepřála, aby byl mým klientem. Úspěšně jsem se mu vyhýbala, ale vím moc dobře, kdo se pod tou maskou skrývá.

Jeho tlusté prsty, kterými ohmatává jednu z našich děvek, bych chtěla usekat mačetou a pověsit si je na krk jako trofej. Dojdu až k němu a plesknu ho bičíkem přes tvář, abych upoutala jeho pozornost, což se mi podaří.

„Ale, ale, kočička, kdepak ses tady vzala?“ promluví na mě tím svým hnusným slizkým hlasem.

Kývnu na svoji kolegyni a přidám domluvený signál v podobě poplácání přes rameno. Okamžitě pochopí, že na tomhle klientovi mám osobní zájem, mrkne na mě a opustí místo.

Ukážu bičíkem směrem k jeho rozkroku.

„Mám si ho vyndat, čičinko? Tak jo, tak jo,“ pochopí a začne si rozepínat poklopec.

Potlačím nutkání protočit oči a profackovat toho zmrda hned na místě. Já mu ukážu takovou čičinku, až mu bude ještě týden zle.

Vyndá si toho svého ptáčka Jarabáčka a pyšně mi ho ukáže. Jedním slovem? HNUS! Nemůžu ani mluvit o velikosti, protože v jeho případě je to maličkost. Divně se mu táhne ke straně, ta předkožka na

něm vypadá vyloženě nechutně a celý je to spíš parodie na přirození, než funkční a použitelný nástroj.

Kdybych se mohla smát nahlas, udělám to. Popleskám ho po něm bičíkem, za což mě odmění odporným pazvukem, který má zřejmě připomínat vzrušené vzdychání. Zní to spíš, jak když se před klubem rvou pouliční kočky, ale co už.

Plesknu ho znovu s trochu větší intenzitou a ten kokot se mi sesype k nohám, kde mi políbí botu a olízne nárt. Odkopnu ho. Zavrtím bičíkem v odmítavém gestu: „Nedotýkat!“

„Mluv, má paní, co mám udělat?“

Chcípnout, ty kokote!

Pokynu mu, aby mě následoval a odvádím ho k jednomu z pokojů. Těší mě, že nemá nejmenší tušení, kdo jsem. Ve dveřích mu dám klasičtější přednost jako všem ostatním a nechám ho vstoupit.

Tenhle pokoj ještě nezná, protože je určen výhradně mým klientům, takže se rozhlíží a v očích mu jiskří. Nenechám ho ale rozjímat příliš dlouho. Přejdu ke stolku, kde mám vyskládané všechny možné mučicí nástroje a rukou mu naznačím, aby se svlékl. Okamžitě poslechne.

Když vyvalí to svoje tlusté břicho, chce se mi zvracet. Je vážně každým coulem odporný. Zatlačím mu na záda a donutím ho pokleknout. Je to vcelku bizarní pohled. Tlustý, malý, klečící mužiček, jemuž se mezi nohama houpají dvě kuličky a odstává mu tam droboučký penis, za který, kdybych zataáhla, bála bych se, že mu urvu celé splachovadlo.

Seberu ze stolku olej a z výšky mu ho nechám kapat směrem ke konečníku.

„Ó ano, moje paní, ano, prosím, pokračuj.“

Tak to se neboj, ty odsud po svých neodejdeš, to ti slibuju.

Seberu ze stolku krabičku s celkem obstojně velkým kolíkem, vybalím ho, opatřím lubrikantem a začnu mu ho rvát do zadku. Kvičí jako meluzína mezi komíny, nicméně drží, a to mi stačí. Když se mi konečně podaří dostat tam tu věc celou, sáhnu pro bič a do první rány dám vážně velkou sílu.

Máme spolu nevyřízené účty, skrčku.

Myslím, že ho to trochu překvapí, protože se opovází vzdorovat mi.